

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Ryński (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

w sprawie **P. W.**

skazanego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 lipca 2014 r.,

wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w (...) z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu

Okręgowego w B. z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt III K (...),

- 1. pozostawić wniosek bez rozpoznania;**
- 2. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie wznowieniowe.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt III K (...), uznał P. W. za winnego tego, że:

I. w dniu 18 czerwca 2010 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia

w postaci noża na osobie A. K. w ten sposób, że grożąc użyciem noża doprowadził go do stanu bezbronności, po czym zabrał w celu przywłaszczenia z jego pojazdu marki A. o nr rej. (...) radioodtwarzacz samochodowy P. wartości 300 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

II. w dniu 22 czerwca 2010 r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc telefonicznie A.K. popełnieniem przestępstwa usiłował doprowadzić go do rozporządzenia mieniem w kwocie 600 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który powiadomił organy ścigania, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

III. w dniu 8 lipca 2010 r. w B. przy ul. K., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia cudzego pojazdu mechanicznego samochodu osobowego marki A. [...] nr rej. (...) o wartości 40.000 zł, a następnie porzucił pojazd w stanie uszkodzonym, czym działał na szkodę K. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

IV. w nocy z 1 na 2 września 2010 r. w B. przy ul. S., wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, dokonał kradzieży z włamaniem do garażu w ten sposób, że po uprzednim otworzeniu drzwi garażu oryginalnym kluczem pozostawionym przez właściciela na parapecie w pobliżu drzwi, dostał się do wnętrza garażu skąd zabrał w celu przywłaszczenia motocykl marki H. nr rej. (...) wraz z kaskiem motocyklowym, wiertarkę udarową marki G., pilarkę tarczową marki G., wiertarkę akumulatorową marki M., wiertarkę akumulatorową marki M., pilarkę łańcuchową elektryczną, trzy komputery marki E., monitor komputerowy LCD, silnik zaburtowy od motorówki marki H., agregat prądotwórczy marki H., nożyce elektryczne do żywopłotu powodując straty o łącznej wartości 29.100 zł na szkodę M. P., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6

miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

V. w nocy z 14 na 15 września 2010 r. w B. przy ul. J., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu PHU „S.” w ten sposób, że poprzez rzucenie cegłą wybił szybę w oknie frontowym budynku, po czym dostał się do wnętrza sklepu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia dziewięć sztuk pilarek spalinowych marki H. o łącznej wartości 19.501,00 zł działając na szkodę PHU „S.”, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VI. w dniu 18 września 2010 r. w B. na ul. G. kierował samochodem marki J. o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości - 2,22 i 2,13 promila alkoholu etylowego we krwi, będąc wcześniej prawomocnie skazanym z art. 178a § 1 k.k., to jest czynu z art. 178a § 4 k.k.,

VII. od bliżej nieustalonego dnia do dnia 22 października 2010 r. w B. ukrywał monetę z wizerunkiem papieża o nominale 10 zł wartości 270 zł pochodzącą z przestępstwa tj. kradzieży mienia dokonanej w nocy z 6/7 września 2010 roku w B. przy ul. R. na szkodę J. i M. K., wiedząc że pochodzi ona z czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynu z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

VIII. od bliżej nieustalonego dnia do dnia 22 października 2010 r. w B. ukrywał dwa paszporty wydane na nazwisko M. K. oraz A. K., którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, tj. o czynu z art. 276 k.k.,

z tym, że w zakresie czynu II ustalił jego datę na dzień 22 czerwca 2010 r., a w zakresie czynu VII przyjął, iż kradzież mienia została dokonana przy ul. R. w B. i za czyn opisany w pkt. I na mocy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt. II na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt. III na mocy art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, za czyny opisane

w pkt. IV i V przyjmując, iż zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu w ramach ciągu przestępstw, zakwalifikowane z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt. VI na mocy art. 178a § 4 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, za czyn opisany w pkt. VII na mocy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn opisany w pkt. VIII na mocy art. 276 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz: M. P. kwoty 7000 zł, A. K. kwoty 980 zł i K. K. kwoty 2800 zł. Jednocześnie na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie i zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, uniewinnił oskarżonego od czynów przypisanych mu w pkt. I ppkt. 5, 6 i 7 i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa, z opisanej w pkt. I ppkt.2, podstawy prawnej wymiaru kary wyeliminował przepis art. 64 § 1 k.k., zaś na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję.

Od wyroku tego obrońca skazanego wywiódł kasację, a po jej przesłaniu do Sądu Najwyższego, pismem z dnia 18 grudnia 2013 r., skazany zażądał wznowienia postępowania, uchylenia wyroków Sądów obu instancji i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania, powołując jako nowy dowód dołączoną do wniosku dokumentację medyczną, zaś alternatywnie wnosił o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 lub pkt.4 k.p.k. i art. 1 § 3 w zw. z art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt III KK 247/13, Sąd

Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego P. W., jako oczywiście bezzasadną. Natomiast wskazane wyżej pismo procesowe skazanego doprowadziło do złożenia w dniu 25 kwietnia 2014 r. w Sądzie Najwyższym wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez wyznaczoną do tego celu obrońcę z urzędu – adw. A. C.

We wniosku tym obrońca, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k. i art. 544 § 2 k.p.k. wniosła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w B. z dnia 24 października 2012 r. w sprawie III K (...), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II AKa (...) oraz uchylenie obu tych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w B.

Ponadto na podstawie art. 97 k.p.k., w ramach czynności sprawdzających, zażądała przeprowadzenia dodatkowych dowodów, poprzez zwrócenie się do Aresztu Śledczego w W. oraz Aresztu Śledczego w B. o nadesłanie pełnej dokumentacji medycznej z leczenia skazanego w okresie jego pozbawienia wolności w tej sprawie, poczynając od daty jego tymczasowego aresztowania, celem ustalenia stosowanego wobec skazanego leczenia oraz zalecanych i aplikowanych mu środków farmakologicznych, a w konsekwencji o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych psychiatrów oraz biegłego neurologa, którzy na podstawie dokumentacji medycznej dostarczonej przez Areszty Śledcze w W. i B. oraz bezpośrednio badanie skazanego wypowiedzą się czy stosowane w czasie trwania postępowania sądowego leczenie, w tym podawane P. W. środki farmakologiczne, miały wpływ na zdolność uczestniczenia skazanego w postępowaniu sądowym.

Prokurator Prokuratury Generalnej w odpowiedzi na wniosek postulowała jego pozostawienie bez rozpoznania, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego należało pozostawić bez rozpoznania. Powołana w nim podstawa wznowieniowa określona w art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k., oparta na przesłance *propter nova*, miała zdaniem obrońcy zostać wykazana przez nowe dowody w postaci: dokumentacji medycznej, zalegającej w Areszcie

Śledczym w W. i w Areszcie Śledczym w B., obrazującej sposób leczenia skazanego w trakcie toczącego się postępowania sądowego w tej sprawie, oraz opinii biegłych psychiatrów i neurologa, którzy po analizie tych dokumentów mieliby się wypowiedzieć, czy stosowane leczenie farmakologiczne skazanego w czasie trwania postępowania sądowego miało negatywny wpływ na zdolność jego uczestnictwa w rozprawach. Oznacza, to, że obrońca nie kwestionowała sporządzonej w dniu 15 grudnia 2011 r. opinii sądowo psychiatrycznej, w części dot. poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia przypisanych mu czynów, co mogłoby korespondować z przesłankami wznowienia postępowania określonymi w art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a k.p.k., ale podniosła, że opinia ta w zakresie możliwości uczestnictwa oskarżonego w rozprawie odwoływała się wyłącznie do informacji medycznych dotyczących skazanego sprzed zatrzymania go i umieszczenia w placówce penitencjarnej.

Autorka wniosku nie dostrzegła jednak, że biegli lekarze psychiatrzy wydając w tej sprawie opinię dysponowali pełną wiedzą na temat stanu leczenia oskarżonego w dacie przestępstwa, w tym udzielanej mu pomocy psychiatrycznej i neurologicznej, którą pozyskali z dokumentacji medycznej wystawionej przez Spółdzielnię Lekarską „E.” oraz z danych dotyczących pobytu oskarżonego w SPP ZOZ C. w dniach od 22 kwietnia 1998 r. do 15 czerwca 1998 r. Niezależnie od tego uwzględnili treść wcześniejszych opinii sądowo – psychiatrycznych pochodzących z lat: 2004, 2005 i 2010, w tym ostatniej sporządzonej w dniu 12 lipca 2010 r. w związku z oskarżeniem P. W. o popełnienie czynów z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Poza tym na użytek sprawy objętej wnioskiem wznowieniowym dokonali ambulatoryjnego badania psychiatrycznego oskarżonego. Dlatego też, w rozumieniu art. 201 k.p.k. mieli oni pełne podstawy dowodowe, aby w sposób stanowczy wypowiedzieć się co do ewentualnych defektów osobowości oskarżonego, stanu jego poczytalności w krytycznym czasie oraz możliwości uczestnictwa w postępowaniu sądowym. Należy przypomnieć, że we wskazanej opinii biegli nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. Natomiast ujawnili nieprawidłową – dys socjalną osobowość oraz uznali, że w czasie odpowiadającym popełnieniu zarzucanych mu czynów miał on zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia oraz pokierowania swoim

postępowaniem (k.1509 - 1514). Z pewnością dla wyprowadzenia wniosku o pełnej poczytalności oskarżonego nie był istotny przebieg ewentualnego leczenia skazanego w trakcie toczącego się w tej sprawie postępowania sądowego, zważywszy że jego osobowość mogła wówczas ulec naturalnej destabilizacji z uwagi na nowe czynniki zewnętrzne wywołane np. faktem izolacji więziennej. obrońca uznała, że przedmiotowa opinia w części wskazującej na możliwość uczestnictwa oskarżonego w postępowaniu sądowym budzi zastrzeżenia w warstwie prognostycznej, ponieważ zdaniem autorki wniosku skazany po wydaniu tej opinii, w trakcie trwania procesu, wielokrotnie wskazywał, że jego stan zdrowia nie pozwala mu na udział w toczącym się postępowaniu sądowym. Jednocześnie na podstawie relacji skazanego i jego najbliższych podniosła, że w toku postępowania przed sądami obydwu instancji skazany przebywając w zakładzie karnym sygnalizował złe samopoczucie oraz korzystał z leczenia farmakologicznego zażywając m.in. środki psychotropowe, takie jak Clonazepam i Tramal, zaś lekarze uznali, że jest on uzależniony od BDA (benzodwiazepin). Na tej podstawie przyjęła, że opisany tu sposób leczenia P. W. mógł mieć wpływ na zdolność postrzegania przez niego rzeczywistości w trakcie toczącego się postępowania sądowego. W tym kontekście wnioskowane opinie biegłych psychiatrów i neurologa miałyby, zdaniem obrońcy, służyć sprawdzeniu tej okoliczności, a tym samym skontrolowaniu prawidłowości przeprowadzonego w tej sprawie postępowania jurydycznego przed Sądami – Okręgowym i Apelacyjnym w [...].

Przepisy k.p.k. przewidują zamknięty katalog podstaw wznowieniowych, które mogą być zgłaszane na wniosek strony lub uwzględniane z urzędu. Wznowienie postępowania na korzyść oskarżonego z jego wniosku, objętego przymusem adwokacko - radcowskim (art. 545 § 2 k.p.k.), może nastąpić tylko w przypadkach enumeratywnie wskazanych w art. 540 i 540b k.p.k. Warto zaakcentować, że pomimo nominalnego powołania przez obrońcę, w sporządzonym przez nią pisemnym wniosku, podstawy wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a, który to przepis pozwala na wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania karnego, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nie znane przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił

czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, w motywach wniosku nawet nie podjęto próby wykazania, iż prawomocny wyrok został dotknięty jednym z tych uchybień. Analiza treści wniosku pozwala również twierdzić, że wnioskodawczyni nie dostrzegła żadnej z pozostałych podstaw wznowieniowych przewidzianych w art. 540 § 1 pkt.1, § 2 i 3 k.p.k. oraz w art. 540 b k.p.k. Tym samym powołanie w przedmiotowym wniosku nowych faktów i dowodów, które mają wykazać wystąpienie okoliczności nie stanowiącej podstawy wznowieniowej przewidzianej w cyt. wyżej przepisach, uniemożliwia potraktowanie tego pisma procesowego jako wniosku o wznowienie postępowania, o którym mowa w art. 542 § 1 k.p.k. Taki brak formalny powoduje konieczność pozostawienia wniosku obrońcy skazanego bez rozpoznania, stosownie do treści art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.

Analizując jednak podniesione przez wnioskodawczynię argumenty, w kontekście dyspozycji art. 118 k.p.k., należy uznać, że pewne fragmenty wniosku odwołujące się do hipotetycznej niemożności uczestnictwa oskarżonego w rozprawie wywołanej ewentualnymi defektami jego osobowości, które mogły się nasilić się w okresie jego tymczasowego aresztowania ze względu na stosowaną terapię farmakologiczną, stanowią sygnalizację do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 2 k.p.k. wobec faktu, że wnioskowane nowe dowody mogą, zdaniem obrońcy, doprowadzić do ujawnienia uchybienia Sądów orzekających w tej sprawie, stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., skoro oskarżony wskutek działania zażywanych przez niego leków psychotropowych, mimo fizycznej obecności na rozprawie, mógł z przyczyn od niego niezależnych faktycznie nie brać udziału w czynnościach postępowania sądowego, w których jego udział był obowiązkowy.

Również z tym stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Rację ma prokurator wskazując, że aktualne przepisy dotyczące uczestnictwa oskarżonego w rozprawie nie stawiają wymogu, aby oskarżony był w pełni zdolny do udziału w postępowaniu sądowym ze względu na swoją kondycję fizyczną lub psychiczną, ponieważ w takiej sytuacji nie dochodzi do naruszenia prawa do obrony, o ile stosownie do dyspozycji art. 79 k.p.k. w zw. z art. 81 k.p.k. zostanie mu wyznaczony obrońca z urzędu, który bierze udział w rozprawie. Ten standard w sprawach objętych

wnioskiem został zachowany, ponieważ przez cały okres trwania postępowania sądowego zarówno w I jak i II instancji, aż do prawomocnego zakończenia postępowania oskarżony miał obrońcę z wyboru w osobie adw. J. D.

Wbrew twierdzeniom zawartym we wniosku, nie zachodzi w sprawie potrzeba sięgania w ramach czynności sprawdzających do wnioskowanej dokumentacji medycznej dotyczącej skazanego oraz sporządzania nowej opinii biegłych psychiatrów i neurologa dla potwierdzenia lub wykluczenia zasadności wyrażonego w tej sprawie i należycie umotywowanego stanowiska biegłych psychiatrów o możliwości uczestnictwa oskarżonego w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu karnym. Przede wszystkim należy zauważyć, że poza stwierdzeniem osobowości dysocjalnej biegli nie ujawnili u P. W. żadnego schorzenia, powodującego istotne defekty jego osobowości, uniemożliwiające udział skazanego w rozprawie. Nadto brak jest podstaw do uznania, aby tego rodzaju schorzenia ujawniły się w niedługim czasie po sporządzeniu przedmiotowej opinii. Przede wszystkim nie potwierdza tego analiza akt sprawy, a w szczególności odtworzonego w kolejnych protokołach rozprawy sposobu zachowania się oskarżonego w trakcie podejmowanych przez Sądy obu instancji czynności procesowych. Warto zaakcentować, że w postępowaniu przed Sądem I instancji oskarżony w sposób aktywny brał udział w rozprawie, składając w ramach spójnej linii obrony wyjaśnienia zarówno w zakresie jego sytuacji osobistej, jak i co do zarzucanych mu przestępstw oraz potwierdzając odczytane mu depozycje śledcze (k.1694 – 1695). Gdy zachodziła taka potrzeba, wnosił on również o zarządzanie przerw w przebiegu rozprawy i wnioski te były przez Sąd uwzględniane (k.1770v, 1775v). Nadto składał do protokołu rozprawy oświadczenia odnoszące się do zeznań jednego z przesłuchanych świadków (k.1777), żądał przesłania mu odpisu protokołu rozprawy (k.1824v), wypowiadał się w ostatnim słowie co do wniosku końcowego prokuratora (k.1827), składał również wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. (k.1941), jak też wnosił o odroczenie w postępowaniu wykonawczym nałożonego na niego obowiązku naprawienia szkody (k.1998). Należy także zauważyć, że pismo procesowe skazanego z dnia 18 grudnia 2013 r. zainicjowało postępowanie wznowieniowe. Natomiast na żadnym etapie postępowania jurydycznego skazany bądź jego

obrońca nie wnosili o odroczenie rozprawy z uwagi na niemożność uczestnictwa w niej P. W., z powodu jego pogarszającego się stanu zdrowia oraz okoliczności opisanych we wniosku o wznowienie postępowania a związanych z leczeniem farmakologicznym stosowanym wobec niego w zakładzie karnym. Prowadzi to do wniosku, że skazany osobiście i bez przeszkód realizował prawo do obrony materialnej, uczestnicząc w przebiegu rozprawy nie tylko w sensie formalnym, ale i merytorycznym.

W tej sytuacji należało stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu w trybie art. 542 § 3 k.p.k., tym bardziej, że nie ujawniły się inne uchybienia, o których mowa w art. 439 k.p.k., pozwalające na wzruszenie prawomocnego wyroku wydanego w tej sprawie, w ramach postępowania wznowieniowego.

Dlatego też orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, zwalniając skazanego P. W. na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 624 k.p.k. od ponoszenia wydatków za postępowanie wznowieniowe, z uwagi na argumenty powołane w treści postanowienia SN z dnia 23 maja 2014 r., w którym zwolniono skazanego od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania oraz zasądzono na rzecz jego obrońcy z urzędu wynagrodzenie za czynności podjęte w tym postępowaniu.